

VI. Kod je ljubezen?

»Prijatelj! Kako misliš; ali je še kaj ljubezni na svetu?«

»Dosti. Ali meniš morda: resnične ljubezni?«

»Te, te, menim.«

»Oh, te pa ni dosti.«

»Pač! Ljubezen do naroda je resnična, čista ljubezen.«

»Čista ljubezen? Povej mi, ali spadam jaz k narodu, ali ne?«

»Čemu vprašaš? Saj sva oba vneta narodnjaka.«

»Zato vprašam, ker se mi čudno zdi, zakaj bi me nekateri narodnjaki sovražili, ako bi bila njih ljubezen do naroda čista ljubezen.«

VII. Brez srca.

Sin piše materi:

»Predobra mati! Do vas se obračam. Srca očetovega si ne upam ganiti. Pošljite mi kaj! Na tem sem, da zastavim zimsko suknjo. In zdaj je zima. Pod streho imam stanovanje, bolj luknji, kakor sobi podobno. Drv nobenih. Zebe me v roke, da ne morem več pisati . . .

Vaš hvaležni Anton.«

* * *

Mati odgovarja:

»Preljubi Tonček! Kako se mi smiliš! Zadnje beliče ti pošiljam. Šmarna tolarja, predrag spomin svoje birmanske botre, zastavila sem za-nje. Bodi varčen! Ne pozabi Boga in moli za-se in za nas. Oče ni hud na-te: le nevoljen je, da še zdaj nič ne služiš. Pa že šesto leto si na velikih šolah. Žalarjev Jožek pa je že dve leti na službi in že pomoč

domov pošilja. Še ti pojdi v semenišče, in vse bo prav!

Tvoja

otožna mati.

* * *

Bilo je zvečer v veseli družbi. Anton je dobil priporočeno pismo.

»Fantje! tega-le bomo nocoj.«

Ali tudi še drugega ni bilo dovolj.

VIII. Uj — aj!

Deva pogleda pri oknu na dvorišče.

»Uj, mama, kako grda žival je to!«

Bila je žival z rilcem.

* * *

Pri obedu so.

»Aj, mama, kako lep košček je to!«

Bil je košček svinjine.

IX.

Objesten slikar:

»Evo vam, gospica, Rafaelove Sikstinske Madone!

»Ah, ah, krasno, divno! Počakajte vendar, da se je nagledam . . . Ta veličastnost in ta miloba, kdo bi je ne občudoval? In koncepcija sama! Pa ta tehnična dovršenost! . . . Kaj pa še korit! . . .«

* * *

»Oprostite, gospica! Slabo vidim. Prej nisem imel naočnikov. Ona-le je Rafaelova; ta je le slaba kopija mojega učenca.«

X. „Iz principa.“

Marko: »Preberi, preberi ta članek! Dolgo že nisem bral kaj takega.«

Zorko pogleda na naslov listu:

»Tega lista ne berem.«

»Zakaj ne?«

»Iz principa ne.«

»Kakšen pa je tvoj princip?«

»Tak, da tega lista ne berem.«

Dva brata.

Med holmi zelenimi jezero plava,

V globini odseva mu nébesni svod,

Iztek pa med skalama dvema zigrava,

Grmeč vodopad ga naznanja odspod.

Dva bela gradova na skalah stojita,

Čez slap se pozdravljata, kvišku kipeč:

Zavistna sta brata, ki v gradih živita,

Brat bratu v očeh je — kot trnek bodeč.